

Tiina Harrinkari • Ilkka Raukola

A large, stylized graphic of a leaf or feather, rendered in a light gray color, serves as a background for the title. The graphic is composed of several overlapping, curved shapes that create a sense of movement and depth.

Siipikarjatuotanto elinkeinona

OPETUSHALLITUS

Sisällysluettelo

1 Monipuolinen lintu	9
1.1 Siipikarjatuotanto maailmalla	10
1.2 Siipikarjatuotanto Suomessa	17
2 Eri lintulajien hoito ja kasvat	23
2.1 Lintujen käyttäytyminen ja kunto	24
2.2 Tuotannon seuranta ja kirjanpito	28
2.3 Laitteiden toiminta ja kunto	29
2.4 Rehut ja ruokinta	29
2.5 Siipikarjarakennus luo puitteet kasvatukselle	43
2.6 Kuivike, pehku ja lanta	54
2.7 Eläinten elopainon seuranta	62
2.8 Munien keruu ja käsittely	67
2.9 Haudonta	72
2.10 Eläinten lastaus, kuljetus ja teurastus	82
3 Siipikarjan terveys ja hyvinvointi	89
3.1 Siipikarjan anatomia ja fysiologia	89
3.2 Aistit ja käyttäytyminen	109
3.3 Siipikarjatilän tuotantohygienia ja tautien ehkäisy	120
3.4 Siipikarjan hyvinvointi	147
4 Tuotantoketjut ja tuotantotavat	153
4.1 Kananmunantuotanto	153
4.2 Broilerituotanto	178
4.3 Kalkkunatuotanto	193
4.4 Ankkujen kasvat	205
4.5 Hanhituotanto	211
4.6 Strutsit	214
5 Siipikarjayrityksen tuotannon ja talouden hallinta	217
5.1 Talouden seuranta ja budjetin laatiminen	220
5.2 Siipikarjayrityksen muuttuvat kustannukset	221
5.3 Työvoimakustannukset	227
5.4 Tuotteiden myynti ja markkinointi	230
5.5 Kannattavuuden arviointi	237
Sanastot	244
Asiasanasto	244
Suomi–ruotsi–englanti	245
Lisätietoa	246

4 TUOTANTOKETJUT JA TUOTANTOTAVAT

4.1

Kananmunantuotanto

Kanan esivanhemmat ovat Intiasta peräisin olevan viidakkokanan (*Gallus gallus*) eri alamuotoja. Viidakkokanan hyvä sopeutumiskyky erilaisiin ympäristöihin ja kanan suuri geneettinen vaihtelu ovat olleet sen maailmanvalloituksen peruspilareita. Se on luultavasti kesytetty yli 8 000 vuotta sitten Kaakkois-Aasiassa, mistä se on levinnyt ensin Lähi-itään ja sitä kautta Itä-Eurooppaan sekä muualle Eurooppaan. Aluksi villikanasta kehittyi eri rotujen kantamuotoja, ja eri alueiden kanat muotoutuivat vuosien kuluessa omiksi roduikseen. Nykyään varsinaisten puhtaiden rotujen merkitys ammattimaisessa tuotannossa on vähentynyt erittäin pieneksi. Rotujen sijasta kasvatetaan erilaisia risteytyskantoja, hybridejä, joita ylläpitävät ja jalostavat monikansalliset jalostajat. Jalostusyhtiöissä jalostetaan usein maailmanlaajuisesti eri käyttötarkoituksiin soveltuvia kanoja.

Munivia kanoja jalostettiin aiemmin myös Suomessa, mutta jalostus loppui 1990-luvulla. Viimeinen jalostaja, Mäkelän jalostuskanala, lopetti vuosituhannen vaihteessa, joten ainoat ”kotimaiset jalosteet” ovat suomalaisia maatiaiskanoja. Maatiaiskanoja pyritään säilyttämään Luonnonvarakeskuksen johtaman geeniperimän säilytysohjelman avulla.

OPETUSHALLITUS
UTBILDNINGSSTYRELSEN

	Häkki					
	Varusteltu	Perinteinen	Kerroslattia	Lattia	Ulko	Luomu
Muniva kana	x	(x)	x	x	x	x
Broileri				x	x	x
Kalkkuna				x	(x)	(x)
Ankka				x		(x)
Hanhi				x		(x)

x = Suomessa
(x) = ei Suomessa

Taulukko 16. Siipikarjan tuotantotavat (tuotantopolvi).

Lohmann ja Hubbard ISA ovat huomattavia maailmanlaajuisia kananjalostajia. Eurooppalaisilla markkinoilla LSL, Lohmannin valkoinen kana, on eniten käytetty valkoisia munia muniva kana. Suomessa kasvatetaan Lohmannin H&N- ja Dekalb-kanoja.

VALINNALLA VAIKUTETAAN MUNAN JA KANAN VÄRIIN

Munan ja kanan väri ovat ominaisuuksia, joiden esiintymiseen vaikutetaan valinnan avulla. Sekä ruskeat että valkoiset kanat voivat munia ruskeita tai valkeita munia, ja valkoisista munista voi kuoriutua ruskeita kanoja ja ruskeakuorisista munista valkoisia kanoja. Suomessa käytettävien hybridien väri on yleensä sama kuin niiden munimien.

Tottumuksen ja kuluttajien näkemyksen vuoksi esimerkiksi Suomessa vähittäiskaupassa suositaan valkoisia kuorimunia, kun taas Keski-Euroopassa ruskea on perinteinen kulutusmunan väri. Munavalmisteteollisuuden myytävien munien kuorien värillä ei ole merkitystä. Munan tai kanan väri ei myöskään ole merkki tietyistä tuotantomuodoista, esimerkiksi luomutuotannosta tai lattiakanalasta.

OPETUSHALLITUS
UTBILDNINGSTYRELSEN

Munivien kanojen tuotantovaiheet

Munivien kanojen hoito jakaantuu kahteen osaan: nuorikkokasvatukseen (0–15/16 ikäviikkoa) ja varsinaiseen munintakauteen. Kanauntuvikon haudonta-aika on 21 vuorokautta, josta 18 kuluu haudontakoneessa ja 3 kuorijassa. Munantuotantoa varten linnut lajitellaan ja kukkountuvikot yleisimmin lopetetaan.

Munantuottajat hankkivat nuorikot tavallisesti 15–16 viikon ikäisinä niiden kasvatukseen erikoistuneista kasvattamoista. Kanat on siirrettävä munittamoon viimeistään kaksi viikkoa ennen munintakauden alkua, että ne ehtivät sopeutua uusiin olosuhteisiin. Kana alkaa munia 18–22 viikon iässä. Tuotantokauden pituus on tavallisimmin reilun vuoden, eli kanaerä teurastetaan tai lopetetaan 70–80 viikon ikäisenä.

Munivia kanoja kasvatetaan ja munitetaan sekä virikehäkki- että lattiakanaloissa. Nuorikkokasvatukseen pitää valmentaa kanaan tuleviin haasteisiin munittamossa. Nuorikko- ja munitusvaiheen yhteensopivuuden peruseriaate on, että häkissä kasvatetut kanat siirretään vastaavaan järjestelmään munittamossa, ja lattiakanalassa kasvanneet nuorikot siirretään lattiakanalaan.

Kuva 21. Munien pakkaaminen on tärkeä osa laadunvarmistusta.
Kuva: Mark Agnor / Dreamstime.com

YKSI TAI USEAMPI MUNINTAKAUSI

Kanoja munitaan Suomessa yhden munintakauden ajan. Munintakausi on yleensä reilun vuoden mittainen, minkä jälkeen eläimet joko teurastetaan tai yleisimmin lopetetaan. Useamman munintakauden mittainen munittaminen on pääsääntöisesti taloudellisesti kannattamatonta.

Kanojen munittaminen useamman kuin yhden munintakauden ajan on mahdollista, mutta se vaatii lintujen sulkasadon munintakausien välissä. Sulkasadon pituus vaihtelee eri kanaroduilla ja -hybrideillä, yleensä se kestää noin 5–10 viikkoa. Sulkasadon aikana kana pudottaa sulkansa, ja niiden tilalle kasvavat uudet sulat.

Toisen ja sitä seuraavien munintakausien aikana tuotanto laskee nopeammin kuin ensimmäisellä munintakaudella. Munakoko on suurempi ja munien kuori on keskimäärin ohuempi kuin ensimmäisen munintakauden aikana.

Useamman kauden munitus voi olla hyvä ratkaisu, jos parvi on ollut terve ja kananhoitaja

on huolellinen. Ennen sulkasatoa kanat karsitaan ja ainoastaan parhaat linnut jätetään sulkasadolle. Muut poistetaan. Karsinnan pitää alkaa jo ensimmäisen kauden muninnan alusta: munimattomat kanat ja muualle kuin pesiin munivat kanat pitää poistaa välittömästi. Yleensä suositetaan, että parvesta karsittaisiin ensimmäisen munintakauden aikana ja juuri ennen sulkasadon aloitusta noin 20–30 prosenttia. Tällöin jäljelle jäävillä kanoilla on enemmän tilaa, mikä edistää munintaa seuraavalla kaudella.

Toisaalta useamman kauden munitus säästää kasvattajan työtä. Kanat ovat sopeutuneet kanalaan: ne löytävät veden ja rehun ja tietävät, missä pesät ovat.

Saman parven munittaminen useamman kauden ajan vähentää kanojen uudistamismenoja. Tuotantotauon aikana kuluja kuitenkin kertyy muun muassa eläinten ruokinnasta ja hoidosta.

Ulkokana- eli free range -tuotanto

Ulkokana- eli free range -tuotannossa kanoilla on vapaa pääsy laitumelle, ja niitä saa pitää sisällä ainoastaan 12 viikkoa vuodesta. Laitumella on oltava riittävästi suojaa sääolosuhteilta ja petoeläimiltä. Suoja voi olla esimerkiksi puita, pensaita tai rakennettuja katoksia. Rehu- ja vesipisteet sijoitetaan katoksiin. Suojakatos voi olla pysyvä tai siirrettävä rakenne.

Free range -tuotanto ei tarkoita luomutuotantoa. Tuotanto on Keski-Euroopassa melko yleinen, ja sitä harjoitetaan Suomessa. Tuotantomuoto on suosittu erityisesti kananmuunnissa.

OPETUSHALLITUS
UTBILDUNGSSTYRELSSEN

OPPIMATERIAALIT
LÄROMEDEL

Luomutuotanto

Luonnonmukaista tuotantoa ohjataan erillisten säädösten avulla, jotka ovat samat koko EU:n alueella. Munivia kanoja saa kasvattaa korkeintaan 3 000 kanan parvissa, ja eläintiheys saa olla korkeintaan 6 kpl/m². Orsitilaa on oltava vähintään 18 cm/kana, ja kanoilla tulee olla mahdollisuus ulkoiluun touko–lokakuun välisenä aikana sään salliessa. Ikkunapinta-alaa on oltava vähintään 5 prosenttia lattiapinta-alasta. Luukkuja tulee olla yhteensä 4 metriä sadan neliön pinta-alaa kohti. Kulku ulos voi tapahtua terrasserakennelmien kautta, jotka lasketaan mukaan ulkoilualaan. Ulkoaluetta tulee olla vähintään 4 m²/kana, ja yli 50 prosenttia siitä tulee olla kasvillisuuden peittämää. Ulkoilutusvaatimusta ei ole, jos linnut ovat täysin vapaina.

Luonnonmukaisessa tuotannossa eläimet ruokitaan luomurehulla. Siipikarjalle pitää antaa karkearehujia, joita ovat esimerkiksi nurmirehut, naatit, oljet ja viherjauhot. Kotoista viljaa ja hernetta voi täydentää luomutuotantoon hyväksytyllä teollisella valkuaisliivisteellä. Luomutuotannossa voidaan käyttää tavanomaisessa tuotannossa sallittuja vitamiini- ja mineraalilisäaineita, myös kala- ja kasviuutteita. Luomukotieläintuotteita voivat markkinoida ainoastaan Ruokaviraston valvonnassa ja rekisterissä olevat luonnonmukaisesti viljelevät tilat.

Luomutuotantoon tarkoitettujen nuorikoiden kasvatuksessa on noudatettava luonnonmukaisen tuotannon tuotanto-ohjeita ruokinnan ja eläinlääkinnän osalta. Untuvikot voivat olla peräisin ns. tavanomaisesta tuotannosta.

*Tutustu luonnonmukaisen
kananmunantuotannon ohjeisiin
Ruokaviraston sivuilla.
(www.ruokavirasto.fi).*

Kananuorikoiden kasvatust (1 pv–15 vk)

Munimaan tarkoitettujen kanojen, kananuorikoiden, kasvatukseen on kehitetty useita erilaisia järjestelmiä. Tärkeää on, että kananuorikoita kasvatetaan erillään jo munivista kanoista. Mikäli kananuorikot ovat kosketuksissa vanhempiin kanoihin, ne saattavat sairastua normaalia herkemmin. Akuuttien tautipurkausten lisäksi nuorikoilla saattaa olla piileviä, subakuutteja tauteja, jotka heikentävät niiden kasvua ja kehitystä ja alentavat munintakauden tuotantoa.

Kananuorikoiden paras siirtoikä munittamoon on noin 14–16 ikäviikkoa. Mikäli nuorikot ovat kasvattamossa yli 16 viikon ikään, niiden rehun kalkin määrää pitää lisätä, sillä kalsiumin tarve nousee munintakauden kynnyksellä. Nuorikot alkavat munia keskimäärin 20 viikon iässä.

OPETUSHALLITUS
UTBILDNINGSTYRELSEN

...ut nuorikkokasvatust on hyvän munantuotannon tärkeimpiä
...ksen aikaisia virheitä ei voida korjata munituskanalassa. Kanan
...munituskanalaan on noin 16 viikkoa. Kuva: Getty Images

Nuorikot pitää kasvattaa samanlaisissa olosuhteissa kuin niillä tulee olemaan munituskanalassa. Pääperiaatteena on siis, että virikehäkkikanaloihin menevät nuorikot kasvatetaan häkeissä, lattiakanalaan menevät lattiakasvattamossa ja kerroslattikanalaan menevät kerroslattikasvattamossa.

Lattikasvattamossa kasvaneita kanoja voidaan kuitenkin sijoittaa myös häkki- tai kerroslattikanalaan, mutta kanat kokevat siirron yhteydessä tavanomaista enemmän stressiä. Stressin lisääntyminen alentaa vastustuskykyä ja saattaa vaikuttaa muninnan alkuun. Stressaantunut parvi saattaa myös reagoida voimakkaammin vähäisiin olosuhdemuutoksiin tai puutteisiin. Kanojen turhautumista ja nokkimista voi aiheutua myös, jos kerroslattikasvattamossa kasvaneet nuorikot siirretään virikehäkkikanalaan munimaan.

Nuorikkokasvattamossa tautisuojaukseen ja tautien leviämisen ehkäisyyn kiinnitetään erityistä huomiota. Aina erien välissä kasvattamo pitää puhdistaa ja pestä huolellisesti. Pesun jälkeen kasvattamon annetaan kuivahtaa, minkä jälkeen se desinfioidaan. Mikäli samalla tilalla on myös muninnassa olevia kanoja, huomioidaan erityisesti se, etteivät taudinaiheuttajat siirry eläintilasta toiseen.

Häkkikasvatust				
Ikä	Kpl/m ²	Häkin korkeus vähintään cm	Ruokintakourun reunan pituus cm/eläin	Vesinipat, eläimiä kpl/nippa
enintään 6 viikkoa	85	25	2	15
6–12 viikkoa	50	25	3–4	10
yli 12 viikkoa, enintään 18 viikkoa	30	38	5–8	8
Muu kuin häkkikasvatust				
Ikä	Kpl/m ²	Ruokintakourun reunan pituus cm/eläin	Vesikourun reunan pituus cm/eläin	Pyöreät vesiastiat kpl/astia
enintään 6 viikkoa	25	2	0,5	150
6–12 viikkoa	15	5	0,65	100
yli 12 viikkoa, enintään 18 viikkoa	10	5	0,65	100

Evira 2009

Taulukko 17. Tila- ja laitevaatimukset kananuorikoiden kasvatustessa.

Häkkikasvatus

Nuorikon kasvatushäkki on erilainen kuin munitushäkki. Se voidaan suunnitella helposti puhdistettavaksi, ja se on yksinkertaisesti hallittava ja tehokas järjestelmä. Häkeissä ryhmäkoko on pienempi kuin lattiakasvattamoissa, minkä vuoksi yksilöitä on helpompi seurata.

Untuvikkojen tullessa kasvattamoon koko kasvattamo lämmitetään, kunnes lämpötila on noin 35–37 astetta poikasten tasolla. Lämpötilaa lasketaan noin 3 astetta/viikko, kunnes saavutetaan 18–20 asteen lämpötila. Riippuen halutusta muninnan alkamishetkestä kasvavien nuorikoiden päivän pituus lyhennetään alle kymmeneen tuntiin ikäviikoista 4–7 alkaen aina ikäviikkoihin 18–20 asti.

Kasvatushäkkien pohjalle voidaan asettaa alkupäivien ajaksi paperi, jonka tarkoituksena on estää untuvikkojen liukastuminen. Ellei paperi hajoa ja putoa lantahihnalle itsekseen, se on poistettava viimeistään untuvikkojen ollessa kahden viikon ikäisiä. Häkkikasvatuksessa kiinnitetään erityistä huomiota alkuvaiheen ilmankosteuteen: suhteellisen ilmankosteuden pitää olla yli 50 prosenttia. Apuna voidaan käyttää esimerkiksi erillistä ilmankostutusjärjestelmää.

Lattiakasvatus

Lattiakasvattamossa lämpötilan pitää olla 30–35 astetta untuvikkojen tasolla ja ilman suhteellisen kosteuden 40–60 prosenttia. Ilman suhteellinen kosteus vaikuttaa lämmöntunteeseen: mikäli ilmankosteus saadaan pidettyä noin 60 prosentissa, riittää alempi lämpötila. Kasvattamossa ei saa olla vetoa. Lämpötilaa lasketaan kasvatuksen aikana noin 3 astetta viikossa, kunnes saavutetaan 20–21 asteen lämpötila. Päivän pituutta lyhennetään samalla tavalla kuin häkkikasvattamossa.

Lattiakasvatuksessa on oleellista seurata untuvikkojen käyttäytymistä, sillä se kertoo, ovatko kasvattamon olosuhteet kunnossa. Jos ongelmia havaitaan, muutoksia on hyvä tehdä yksi kerrallaan. Jokaisen muutoksen jälkeen on hyvä odottaa muutama tunti, että olosuhteet tasaantuvat ja untuvikot sopeutuvat muuttuneisiin olosuhteisiin.

Kerroslattiakasvatus

Kerroslattiakanalassa kana tarvitsee kolmiulotteista hahmotuskykyä, minkä takia nuorikot pitää kasvattaa kerroslattiakasvattamossa. Toinen vaihtoehto on sijoittaa perinteiseen lattiakanalaan orsia ja tasoja siten, että kanat oppivat liikkumaan ja havaitsemaan hyvin eri tasoja ja korkeuksia. Orsiratkaisusta yksinkertaisin on poikkileikkaukseltaan A-kirjaimen muotoinen rakennelma, jossa on useita orsia eri tasolla. Hygieniasyistä rakennelma olisi hyvä tehdä esimerkiksi kierrätysmuovisista lankuista.

Erityisen tärkeää on huolehtia siitä, että rehua ja vettä on saatavana eri tasoilla. Näin linnut oppivat hyödyntämään myös munituskanalassa kaikkia tasoja ruokaa ja vettä etsiessään. Kerroslattiakasvattamossa untuvikot suljetaan usein ritiläjärjestelmään ensimmäisiksi viikoiksi. Näin helpotetaan untuvikkojen tarkkailua ja hoitoa sekä varmistetaan, että kaikki linnut löytävät veden ja rehun.

Missä kasvatustavassa kananuorikko pystyy käyttämään parhaiten tilan hyödykseen? Miksi?

Elopainoseuranta

Nuorikon elopainoa seurataan säännönmukaisesti koko kasvatuskauden ajan. Elopainon pitää kehittyä tasaisesti jalostajan ohjearvoja mukaillen koko kasvatuskauden ajan. Nuorikoiden rehujen vaihdot suunnitellaan havaitun kasvun mukaan, ei ikäviikon tai pelkän ruokintaohjeen mukaan.

Keskimääräisen elopainon lisäksi seurataan parven tasaisuutta. Hyvä munijakanaparvi on elopainoltaan yhtenäinen ja tasaisesti kehittynyt. Nuorikkokasvattajan on hyvä antaa munintakanalaan yhteenvetona tietoa kanojen elopainokehityksestä ja parven tasaisuudesta nuorikkoaikana.

Tärkein seurattava asia vaihtelee kasvuvaiheen mukaan. Tärkeimpinä kohtina voidaan pitää seuraavia elopainoon liittyviä asioita:

- 1 viikon iässä: elopaino (g)
- 16 viikon iässä: parven yhteneväisyys (CV)
- muninnan alusta huippumunintaan: kanan kasvu (g/viikko)

OPETUSHALLITUS
UTBILDNINGSTYRELSEN

OPPIMATERIAALIT
LÄROMEDEL

Valo-ohjelma ja valostimulaatio

Munintaan ja sen alkuun voidaan vaikuttaa valo-ohjelmalla. Sen onnistuminen edellyttää, että nuorikkokasvattamo on valotiivis. Valo-ohjelmasuosituksia on useita, ja yleensä kasvattajan kannalta paras valo-ohjelma tuottaa myös parhaita munintakanoja.

Miksi valo-ohjelmaa on tärkeää noudattaa tarkasti erityisesti nuorikkokasvatuksessa?

Alkuvaiheessa valon määrän pitää olla vähintään 10 luksia (lx) untuvikkojen silmän tasalla. Ensimmäisten päivien aikana voidaan käyttää yhtäjaksoista valoa, mutta viimeistään toisen tai kolmannen päivän aikana on hyvä siirtyä noudattamaan jaksotettua valo-ohjelmaa (esimerkiksi 15 tuntia valoa – 9 tuntia pimeää). Ikäviikkojen 3–18 aikana valoajan pituus on 10–12 tuntia. Tämän ikävaiheen aikana päivän pituutta ei muuteta.

Valostimulaatio tehdään, kun kanojen elopaino on saavuttanut kyseiselle kanalle asetetun elopainotavoitteen, yleensä keskimäärin noin 1,5 kiloa. Valostimulaatiossa päivän pituutta lisätään ensin yhdellä tunnilla ja sen jälkeen päivän pituutta lisätään 15–30 minuuttia joka viikko, kunnes saavutetaan haluttu päivän pituus (enintään 16 tuntia). Valostimulaation aloittamisella voidaan vaikuttaa munakokoon. Yleensä, jos valostimulaatio tehdään kanojen ollessa nuorempia, munia saadaan enemmän, mutta ne ovat pienempiä. Jos kanat ovat vanhempia valostimulaatiohetkellä, munakoko on alusta alkaen suurempi, mutta munien määrä on vähäisempi.

Sukukypsyyden saavuttamisen kannalta oleellisia asioita ovat:

- Ikä: muniva kana saavuttaa sukukypsyyden viimeistään 18 viikon iässä.
- Elopaino: jos kanat alkavat munia liian kevyinä, munat ovat normaalia pienempiä, munintahuippu on alempi ja muninta laskee tavanomaista nopeammin.

Ravintoaineiden saanti: ruokinnan pitää turvata äkkinäisesti lisääntyvä ravintoaineiden tarve. Erityistä huomiota pitää kiinnittää rehun ravitsemukselliseen laatuun, maittavuuteen ja kylläisyyteen.

Kanapaino on oltava oikea ennen valostimulaatiota ja sen

OPETUSHALLITUS
UTBILDNINGSSTYRELSEN

Kanojen munintavaihe (15–80 vk)

Häkkikanala

Perinteisten häkkien käytöstä luovuttiin EU:ssa vuonna 2012. Koko maailman munivista kanoista suuri osa on kuitenkin edelleen perinteisissä häkeissä. Meillä sallitussa varustellussa eli virikehäkissä pitää olla pesä, pehkualue ja orret. Lisäksi häkissä pitää olla varuste, johon kanojen kynnet hioutuvat. EU:n lainsäädännön mukaisesti virikehäkissä kanalla tulee olla tilaa vähintään 750 cm², josta on käytettävissä vähintään 600 cm². Häkin kokonaispinta-alan pitää olla vähintään 2 000 cm².

Häkkikanaloissa ruokinta on hoidettu automaattisen ketjuruokkijan avulla, ja vesiautomaatteina käytetään pääsääntöisesti nip-palinjoja. Munintakauden aikana hyvä lämpötila on 18–22 astetta ja sopiva ilman suhteellinen kosteus on 60–70 prosenttia.

Häkkijärjestelmässä on sekä hyviä että huonoja puolia. Se säästää työtä ja pinta-alan tarvetta ja rakennuskustannukset kanaa kohti ovat huomattavasti pienemmät kuin lattiakanalassa. Perinteisissä häkkikanaloissa rehunkulutus on 5–7 prosenttia vähäisempää verrattuna lattiakanaloihin, ja nokintaa esiintyy vähemmän. Kanojen yksilötarkkailu on myös helpompaa ja munat ovat puhtaampia kuin lattiakanaloissa.

Toisaalta häkkijärjestelmien täydellinen pesu ja puhdistus on usein vaikeaa ja lähes mahdotonta. Tämä haaste on etenkin vanhemmissa kanaloissa, joita ei ole suunniteltu painepesurilla pestäviksi eivätkä esimerkiksi pintamateriaalit kestä vesipesua. Häkkijärjestelmissä on paljon erilaisia pieniä kolosia, joissa lika säilyy ja erilaiset taudinaiheuttajat ja loiset viihtyvät. Esimerkiksi kanapunkki viihtyy ja selviytyy häkkijärjestelmän pienissä kolosissa erittäin hyvin.